

Trpící feministky

„Už jste někdo viděl v akci tu performerku Krumplovou?“ spustil scénograf Patrik.
„Já to její *umění* zažil! Bylo to naprosto šílený.“

„Normálka,“ pokrčil rameny konceptualista. Všichni zmlkli, mlela jen Zora, která se separovala v kuchyni a probírala cosi s neznámou, ta horlivě přikyvovala a štíří pod ušními lalůčky se jí zmítali jak živí.

„Normálka, jo? Když nevíš, jestli se máš chechtat, nebo brečet? Hele, představte si asi čtyřicetiletou, ale tlustou a nahou ženskou, která před váma poskakuje jako vopice, prsa vytahány až k pupíku se na ní plácají jak uši baseta, prdel má jako krabici od mikrovlnky a břicho jí stéká ke stehnům a ta odpudivá bytost křepčí a křepčí, skáče, vyplazuje jazyk a vy na to máte koukat a nepoblít se z toho, a to je právě to umění.“

Všichni jsme strnuli. To kdyby chudák umělkyně slyšela!

Violoncellista Matěj přestal mluvit očima a otevřel ústa, řka:

„No je to k ní krutý, co říkáš, Viktoro. Chudák ženská. Mimochodem, jedno se jí musí nechat, je náhodou odvážná, že se svlíkla před lidma. I když není zrovna *akorát*, jak tvrdíš.“

„Co je na tom odvážného?“ zasmála se Leona. „Na tom nic není. A když dostala navíc zapláceno... Dali jí za to umění nějakou sumičku, ne?“

„No asi jo. A málem dostala Cenu Chalupeckého.“

„Cenu Chalupeckého, jo?“ naznačil odplivnutí scénograf Patrik. „Od těch posranejch feministek?!“

„Jakejch feministek? Co to meleš?“ bránil slavnou cenu konceptualista Svát'a, který ji obdržel loni.

„No vidíš, a kdybych se veřejně svlíkla já, tak dostanu hovno,“ řekla Leona a divoce se zasmála.

„Tak víš co? Když se tady a teď svlíkneš, dostaneš ode mě dva volňásky na ten kus Dva v jednom, co bude mít pozejtří v našem tyátru premiéru. Dělal jsem tam scénu. Můžeš sebou vzít milence nebo manžela...“

Večírek se rozjížděl, pocítili jsme radostné napětí. Na zemi sedícímu krásnozubému zasvítily oči jako čelovky.

„Tak jo,“ odsouhlasila Leona tu provokaci lehkým a veselým tónem a začala se svlékat! Zora ještě náruživě konverzovala se svou soudružkou v boji, holky potřebovaly asi

kout pikle nebo měly někoho v parádě.

Leona byla sice hubená, ale kupodivu prsíčka měla. A docela úhledná. Protože nenosila podprsenku, tak se pod svetry jevila jako lentilky pod kobercem. Cívěli jsme na ni a ani nedutali, nevěděli jsme, co říct.

„Křepčení ode mě nečekejte. Ale vytvářím tu autentickou performanci. Nazvu ji třeba Poezie všedního dne. Honorář si zasloužím.“

„No ale je to vlastně plagiát. Kopíruješ Krumplovou,“ zavrčel Viktor, ale byl rád, že se něco děje. Leona s tělem nymfičky přešla k Matějovi.

„Mistře, a nepříhodil byste k volňáskům kolegy scénografa, dvě zlevněné vstupenky na váš příští koncert?“ optala se laškovně a sedla si mu na klín!

„Tak tomu se říká kulturní výměna,“ zasmál se přejícně Viktor.

Violoncellista dělal; *já nic já muzikant*, nedotkl se jí, svěsil ruce podél těla a pohlédl směrem, kde se v pootevřených dveřích do kuchyně černala manželčina záda navlečená do mikiny s mladistvou kapucou. Za tuhle situaci nemohl. Vlastně v tom nebylo nic erotického, chyběl chtivý pohled, dotek... Leona se na hostitelově klíně zavrtěla jako slepice hloubící si důlek. Stehna měla semknutá, ale nám se už před tím, mimoděk ukázaný, roztomilý kohoutek z chloupků vryl do paměti.

„Pozor na *panáčka*,“ poznamenal rádoby vtipně Patrik a vyprsknul smíchy.

„Ty Matěji, kde máš smyčec? Podal bych ti ho a mohl bys na Leonu zahrát aspoň etudu. Třeba by vyloudila nějaké pěkné tóny, kdybys jí šmidlal přes žebírka...“ spustil se po proudech fantazie konceptualista. Leona se zachichotala.

No ale stačilo. Všichni jsme si přáli, aby se divoká básnířka oblékla dřív, než se hostitelka a vládkyň svého téměř němého manžela, zatíženého teď živým aktem, vrátí z kuchyně. Zora ale už zaznamenala nepřirozené ticho a vrátila se mezi nás. Napjatě jsme jí viseli na rtech.

Strnula. Očima zlýma jako peklo zavraždila kamarádku. Bez účinku, protože Leona na ni nekoukala, navlíkla si bleskurychle na zruřovělý zadeček bílé kalhotky a snažila se zrovna strefit do nohavic rudých kalhot. Zora věděla, že se tu právě odehrává skeč, historka, která se bude po dlouhá léta *dávat k lepšímu*, kterou se budou její přátelé, a ještě víc nepřátelé, bavit. Pokud teď bude reagovat, jak jí velí vzbouřené emoce, stane se v té historce politováníhodnou a směšnou figurou. Nesmí *pustit šťávu!* Ale něco sakra říct musí. Její nabroušený jazyk je oceňován, má svou pověst, ale také a hlavně v nitru hrudi, přezdobené

zvenku velkými plody jejího věčně drážděného a tedy ponižovaného ženství se převaluje čpavý dým nenávisti a vzteku. Nadechla se a usmála se.

„Máš to marný, holka,“ poznamenala k Leoně. „Můj muž je impotentní.“

Chlapy obešla hrůza. Tohle o nich veřejně říct blízka osoba ženského pohlaví, tak tak... Každý si představoval, co by udělal. Utekl by. Jednu by ji vrazil. Rozešel by se s ní. Moc možností nebylo. Feministka stojící teď po boku Zory měla chuť zatleskat, ale potlačila ji. Byla mezi námi cizí element a v naše sympatie snad ani nedoufala, tak o ně rovnou radši nestála.

Leona se v duchu otřepávala, tohle ji přece nemůže rozhodit! Herečky se svlíkají běžně, tak co jako. Tělo je jejich pracovní nástroj. Manželka malíře Viktora na Zoru upírala palčivé oči.

„Vyschla mi sklenička,“ přerušil ticho scénograf Patrik. Monika se zvedla, a došla pro další lahve, natahovali jsme k ní *vyschlé* sklenky.

„A já jsem potomkem Přemyslovců, abyste věděli, vy volové!“ vykřikl nečekaně Viktor. A je to tady, řekli jsme si my, kteří to už zažili.

„Vždyť vymřeli, vole, už před sedmi sty lety po meči, a sice Václavem třetím!“ chechtal se konceptualista Svát'a, který se tentokrát na Viktora připravil. Téma *moji předkové Přemyslovci* předcházelo pravidelně poslednímu stadiu malířovy opice – ležící, spící.

„A co přeslice? Co přeslice?“ domáhal se vysvětlení Viktor, nemohl si vzpomenout přes mlhu v hlavě na poslední přemyslovskou *přeslici*.

„Eliška Přemyslovna zemřela, ty Přemyslovče, roku 1330. Byla to manželka Jana Lucemburského, vole. Poslední Přemyslovna na českém trůně! Matka Karla IV. No dobře, tak on měl Kája polovinu genů po Přemyslovcích, ale to se pak ředilo a ředilo. Ále...,“ mávl rukou nad usínajícím potomkem slavného českého rodu.

Pomalou se zase rozproudila zábava. Vzplanul spor o zlořečený konceptualismus, který samozřejmě a marně bránil konceptualista a pak už jen Zora. Padala ostrá slova, vulgarismy, posílání do temných nepěkných míst. Patrik přehodil koleje a chválil novou divadelní hru *Dva v jednom*. Všechny nás pozval, ať se přijdeme podívat.

„To nám dáš volňasky, vid’?“ zkusila to Zora.

„Už žádný nemám. Poslední dva jsem prošťuroval před chvílí,“ řekl a oči mu rozzářila veselá zlomyslnost. Krásnozubý, který už nějakou dobu s rozpaky hleděl na své

ruce, k nám zase zvedl oči a opět se zasmál. Tím upoutal Zořinu pozornost. Stoupla si před něj.

„A vy jste kdo?“

Muž zamumlal nezřetelně své jméno.

„Vidím, že se na náš úkor skvěle bavíte. Kdo vás sem vlastně přivedl?“ Rozhlídla se po nás, ale nikdo jsme se k němu neznal. Muž konečně vstal z podlahy.

„Pozval mě sem Vráťa. Ale nakonec nedorazil... Třeba ještě přijde.“

„Vráťa tu není doma. Nemůže mi sem zvat cizí lidi! Buďte tak laskav a jděte pryč.“

Krásnozubý se po nás bezradně rozhlédl. „Ať už jste venku!“ houkla na něj jako na psa hostitelka. Muž se zvedl a odkráčel schlíple do předsíně.

„Přinesl víno. A nikomu nevadil,“ řekla jsem.

„A taky si ho vychlastal. Tohle je večírek pro pár přátel, a ne pro čumily zvenčí, které neznáme.“

Ha! Kdo z nás se v téhle chvíli asi tak cítí být jejím přítelem natož přítelkyní!? Tedy kromě té rampipurdy s pavoukem na saku.

„Že bys nám zahrál?!“ obrátila se Zora s nucenou rozverností na manžela.

Matěj se zvedl a stoupl si před nás jako dirigent.

„Přátelé, pozvali jsme vás vlastně proto, abych měl s kým oslavit, že našemu ansámblu vyšlo cédéčko – tedy nevím, jestli vám to Zora napsala do mailu. Jak to říci... Nejsm právě naladěný, abych, jak říkává moje polovička, něco zašmidlal, ale jestli dovolíte, pustil bych vám kousek z toho cédéčka, nebojte, jen pár minut. Pak bych si s vámi připil na muziku, která je oproti slovům čistá a nezraňuje a každému jeden ten nosič věnuju. A děkuju vám, že jste přišli.“ Náznakově se před námi uklonil a pak strčil cédéčko do přehrávače.

„Já už to slyšela,“ řekla rychle Zora a do prvních tónů se zařízlo ještě její: „Kdo si dá kafe?“ Pár rukou se zvedlo.

„Smrt a dívka od Franze Schuberta,“ řekl věcně Matěj a vzápětí nás zavalila vášnivá hudba. Zjevila se v prostoru jako křídlatý duch, byla z jiného světa, než je ten náš, obhroublý a primitivní se všemi našimi ambicemi a kohoutími zápasy. Seděli jsme v ní jak v bazénu s horkou perličkovou vodou, myšlenky ztratily tvar a rozlítly se na roztrhané mraky. Po dvou minutách udělal Matěj tázavé gesto a krok k přehrávači, ale my ho také gesty zadrželi, toužili jsme se v čisté muzice i nadále koupat, obracet se v peřejích stříbrných vloček vířících kolem nás. Snažili jsme se odfiltrovat hučení varné konvice z kuchyně a

cinkání hrnečků a lžiček, do háje s pitomým kafem. Ale teď přišla pasáž, která nás jednoho každého zvlášť hladila po tváři a vlasech. Škoda, že tu už není krásnozubý, to by bylo něco pro jeho vděčnou duši. Zatřpytily se housle...

Skladba skončila. Nikomu nebylo do řeči. Zora přinesla na tácu čtyři hrnky a postavila je na stolek. Viktor, který se nám jevil jako spící, zvedl hlavu z klína své mateřské manželky:

„Měl jsem se dát na muziku. Jsem žabař s těmi svými malůvkami.“

„Bylo to tak silný, přátelé, že bych už teď nějaké, promiňte, jalové řeči těžko snášel. Takže se poroučím.“ Matěj podal Patrikovi cédéčko a ten ho k našemu údivu objal:

„Bud' šťastnej, vole, že žiješ v tomhle světě, myslim v muzice. Děkuju, děkuju... A nenech se otrávit,“ blejsknul očima po Zoře, která k němu byla otočená zády, sbírala talíře po snědených jednohubkách.